

Ik acht het van veel belang, dat op ieder gebied wordt ingezien, dat administratieve verkwisting van tijd en moeite een ramp des tijds is en een oorzaak van verhooging der tarieven. Hierom ben ik zoo vrij de redactie opneming te verzoeken van dit ingezonden stukje, omdat ik meen, dat het verlangde doel door algemeene instemming der geneesheeren beter bereikt wordt, dan door brieven aan het bestuur van de R. V. Bank, welke ik reeds schreef,

Rotterdam, 7 Juni 1920.

A. VERWEY.

VITAMINEN EN AVITAMINOSEN.

Professor VAN LEERSUM maakt er mij in een der afleveringen van dit *Tijdschrift* (bldz. 1873) een verwijt van, dat een stofwisselingsziekte ontstaan door voeding met in scheikundigen zin „onvolwaardige eiwitten” door mij tot de avitaminosen gerekend wordt. Hij grondt zijn verwijt o. a. op het feit, dat dit niet in de literatuur gebruikelijk zou zijn, en een dergelijke samenkoppeling onpractisch is en tot begripsverwarring aanleiding kan geven. Ook wordt er op gewezen, dat in het rapport van het Engelsche „Medical Research Committee” over vitaminen, met geen woord melding is gemaakt van lysine en dergelijke stoffen.

Wat het eerste verwijt betreft, dus dat een samenkoppeling dezer stofwisselingsziekten tot avitaminosen niet gebruikelijk is, zoo wil ik er op wijzen, dat prof. BÖHMAN uit Breslau in een door hem gehouden voordracht over „Die Chemie der Cerealien in Beziehung zur Physiologie und Pathologie” (*Sammlung chemischer und chemisch-technischer Vorträge*, Bd. XXII) als zijn opvatting te kennen geeft, dat de B-stoffen, dus ook die van het bovengenoemd comité, niet anders zouden zijn dan „Ergänzungsstoffe”, die de „notwendigen Atomgruppen liefern, welche die Eiweiszstoffe der betreffenden Nahrung nicht zu liefern vermögen”.

Wat betreft de bezwaren, dat samenkoppeling, zooals door mij bedoeld is, tot verwarring aanleiding geven kan en dat het Engelsche rapport van dit soort „Ergänzungsstoffen” niet spreekt, zoo behoeft dit laatste voor ons nog geen reden te zijn tot slaafsche navolging, en wat de verwarring aangaat, zoo vrees ik van mijn kant, dat juist een te enge omgrenzing, zooals de Engelschen bedoelen, tot misvatting aanleiding geven moet. Men vergete toch niet, dat hun indeeling, evenals elke andere, een betrekkelijk willekeurige moet zijn, zoolang ons niet meer van de vitaminen bekend is. Aangezien het mogelijk is, dat bijv. HOPKINS een parallel trekt tusschen vitaminen en katalysatoren, en prof. VAN LEERSUM aan hormoonwerking denkt, is het beter aan een indeeling niet al te veel waarde te hechten. Het komt mij daarom praktisch voor, dat voorloopig aan avitaminosen slechts twee eischen moeten worden gesteld en wel ten eerste, dat zij ontstaan niettegenstaande de hoeveelheden eiwitten, vetten en koolhydraten, die toegevoerd worden, voldoende zijn, ten tweede, dat genezing volgt na toediening van toeslagstoffen, welke deze ook mogen zijn. Eerst dan wanneer en het ziekteproces en de genezing brengende toeslagstof ons volkomen bekend zijn, zal zulk een ziekte uit de reeks der geheimzinnige avitaminosen geschrapt kunnen worden. Zoo ver zijn wij met onze onvolwaardige-eiwit-ziekte helaas nog lang niet,

Utrecht, 7 Juni 1920.

D. J. HULSHOFF POL.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

Invoering van de nieuwe Gezondheidswet.

In de maand Mei (dat hier niet eerder van dit onderwerp is melding gemaakt, wordt veroorzaakt, door het feit, dat de intekenaars op de *Staatscourant* pas zoo laat de Bijlagen der Handelingen van de Tweede Kamer ontvangen) is door de regering een wetsontwerp ingediend tot aanvulling en verhooging van hoofdstuk X A der staatsbegrooting voor 1920, betreffende het departement van arbeid. Daarbij zijn in de eerste